

[Undervisningsministeren.]

Jeg vil også igen understrege, at selv om jeg nævnte spørgsmålet om et nyt seminarium, må det ses i sammenhæng med de muligheder, der er for at udbygge de bestående. Kan vi udbygge de bestående seminarier, mener jeg, det er det rigtigste af de grunde, jeg tidligere har været inde på.

Jeg vil gerne til slut takke de ærede ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget. Det er meget lykkeligt, at der i så høj grad er enighed om de skridt, der tages på dette område. Vi kan være uenige — det vil vi også være fremover — om enkeltheder i skolestrukturen; men om det væsentlige er vi enige, og jeg takker for denne enighed.

K. B. Andersen: Jeg skal ikke indlede nogen lang diskussion med det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen angående 1958-loven og det foreliggende lovforslag. Jeg udtrykte jo kun i ganske upolemisk form glæde over, at vi nu var sammen. Men jeg vil dog ikke undlade, når det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen nu igen vil forklare, hvorfor man kom lidt sent med, at sige, at det behøver det ærede medlem slet ikke. Vi ved godt, at de konservative på skoleområdet er lidt langsomme, og der skal altid, i fremtiden som hidtil, når vi reformerer skole, holdes en ledig plads på reformvognen, når den afgår, sådan at forsinkede passagerer kan få sæde. Det var kun det, jeg på en meget pænere måde gav udtryk for før; men der er ingen grund til at gå nærmere ind på det.

Det ærede medlem kom ind på de betragtninger, jeg havde gjort med hensyn til børnene i 8.-10. klasserne og efterskoleklasserne, og brugte derunder vendingen, at hendes parti i hvert tilfælde ikke ville være med til at give skolebørn løn for at gå i skole. I den anledning vil jeg gerne sige, at det gør vi jo i dag — det var derfor, jeg var glad for, at vi fik mulighed for at få materialet optrykt i betænkningen; vi gør det for de private efterskolelæres vedkommende, vi gør det med konservative stemmer — senest fra finansudvalget forleden dag, hvad vi kun kan være glade for — og det eneste, vi beder om, er en rimelig konsekvens over for børnene i de offentlige skoler. Når vi bevilger 67 mill. kr. til ung-

dommens uddannelsesfond, kan det ikke være sådan, at vi affinder os med, at der er børn, der ikke har råd til og mulighed for at nå op til disse stipendier.

Det ærede medlem hr. Bækgaard sagde, at det var helt forkert at diskutere 10. klasser nu; det ærede medlem kunne ikke være med til det. Så kan jeg ikke undlade at gøre det ærede medlem opmærksom på, at realklasser er også 10. klasser, nemlig 3. realklasse, og det har vi i udvalget haft øje for, og derfor har vi bedt ministeren om også at lægge en vis bremse på realafdelingerne i det omfang, det er muligt. Men det sagde det ærede medlem ikke noget om; det er kun, når vi kommer og vil lave disse 10. klasser, det er galt. Jeg lagde også mærke til, at da det ærede medlem talte som ordfører om forslaget vedrørende de private realskoler, talte det ærede medlem — så vidt jeg hørte — ikke advarende imod det ændringsforslag, der gav de private realskoler adgang til 10. klasser. Vi kan ikke ensidigt lade kommuneskolernes og folkeskolernes 10. klasser være syndebug for, at vi har lærermangel.

Så vil jeg takke den højtærede undervisningsminister, fordi det er kommet helt klart frem, som det også gjorde i redegørelsen i går for så vidt — men ikke på den måde, pressen har taget det på — at der ikke skal sættes noget endeligt årstal for afslutningen på lærermangelen.

Jeg skal ikke vende tilbage til elefantjagten, men dette med at følge med det blotte øje er jo ikke nok, når det gælder lærermangelen; det tror jeg også den højtærede minister er fuldkommen klar over.

Hvad spørgsmålet om orientering af forældrene angår, skal jeg endelig sige, at der kan nu godt udsendes noget fra centralt hold, men selvfølgelig er det i første række en opgave for skolekommissioner, skolenævn og skoleledere. Men den højtærede minister ved også godt, at der mange steder ikke er den rigtige, fulde forståelse af, hvad det drejer sig om. Man har ikke rigtig fornemmet tanken og ideen i den nye skolelov i så høj grad, at man kan give den orientering, som vil være en virkelig hjælp til forældrene, og det problem bliver vi nok nødt til at arbejde mere med fremover.

Hermed sluttede forhandlingen.